

[Berlau]

kan det næppe komme som nogen overraskelse, at vi i princippet er tilhængere af et forbud mod, at der eksisterer våben i landet.

Men når det er sagt, synes jeg også, vi bør nævne, at vi nærer nogle betænkeligheder ved det, skal vi kalde det småhysteri, som dukker op i forbindelse med det emne, vi behandler her, og det synes jeg egentlig også kommer til udtryk i den argumentation, der bliver brugt her.

For det er jo pludselig gået op for politikerne, at dette her er et meget alvorligt problem, men i stedet for at diskutere grunden til, at man har problemet, kaster man sig ud i nogle fabelagtige forestillinger om, hvor forfærdeligt befolkningen opfører sig. Politikere herinde har en evne til at være meget letfærdige i deres argumentation.

Jeg har f.eks. i debatten her flere gange hørt argumenter som, at knive ikke hører til på værtshuse og restauranter, og at man derfor ikke skal have det. Det er jo noget frygteligt sludder. Betyder det, at dagens ret i fremtiden skal være sagsuppe el.lign. på alle restauranter, eller skal man kun kunne spise kød, der i forvejen er blevet tygget igennem en kødhakkemaskine? Knive hører nu engang til, og derfor viser det noget om argumentationen. Hvis man ikke må have knive på værtshuse, skal vi så til kun at have pressede citroner i drinksene, eller kan vi ikke længere få citronskiver, som er skåret på fornuftig vis?

Jeg ville ønske, man ville diskutere tingene på en fornuftig facon og tage udgangspunkt i ondets rod frem for at kaste sig ud i disse fuldstændig halsbrækkende argumentationer.

Når man sådan læser forslaget, kan man også få indtryk af, at det eneste sted, det i fremtiden vil være lovligt at bære kniv, er her i Folketinget, og kun hvis de er i ærmerne.

Vi synes – og det har vi givet udtryk for tidligere – at det er dobbeltmoralisk, når man ikke tager fat på de virkelige problemer. De befolkningsgrupper, som man i denne diskussion vil søge at forhindre i at gå med kniv, fordi det kan volde andre mennesker i befolkningen skade, kan jo f.eks. frit melde sig ind i hjemmeværnet og blive udstyret med en maskinpistol el.lign. Vi ved, at der faktisk blandt de befolkningsgrupper, som man ønsker at ramme med dette forbud, har været grupperinger, som har foretaget tilmelding i hjemmeværnet og er blevet udstyret med farlige skydevåben.

Derfor synes vi, at man bør være en smule mere påpasselig, men vi er, som jeg sagde indledningsvis, i princippet enige i, at lovforslaget skal behandles på en fornuftig facon. Jeg er også glad for, at ministeren har taget hensyn til min bibeskæftigelse som skærslipper en gang imellem og har fået det passet ind i bemærkningerne, således at man stadig væk vil kunne foretage helt legale handlinger i sit hjem og ved transport frem og tilbage, uden at dette skal kunne blive opfattet som en ulovlig handling i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Korneliusen (S):

Som behandlingen af lovforslaget er forløbet, er der ingen tvivl om, at ministeren får det igennem efter et hurtigt udvalgsarbejde, og derfor vil jeg, inden ministeren svarer, på Socialdemokratiets, De Radikales og SF's vegne opfordre ministeren til hurtigst muligt at forbyde salg af disse våben.

Dette forslag beder jeg om ministerens kommentar til.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Der har jo været klar tilslutning til dette forslag, og der er anvendt fortrinlige argumenter af alle, men det skal jeg ikke gentage. Faktisk alle ordførere mener, det er et rigtigt skridt, vi foretager.

Der er nogle, der, ligesom jeg selv har gjort det i min fremsættelsestale, har givet udtryk for betænkelighed over, at vi på ny er nødsaget til at gribe ind over for folks ret til at bevæge sig, som de vil, men der har nu ikke for mig været nogen tvivl om, at det ville være nødvendigt med en lovgivning på dette område i fortsættelse af den lovgivning, der blev gennemført for nogle få år siden angående jagtgeværene.

Det er rigtigt, at betænkningen kom i slutningen af 1986, men vi havde jo en spærretid for 1987, der, så vidt jeg husker, var den 15. januar, og det bevirkede, at der ikke var mulighed for at fremsætte lovforslag, hvis det skulle udarbejdes ordentligt til vedtagelse i sidste samling, og at det derfor måtte vente til denne samling.

Men med den tilslutning, der har været, håber jeg, at Retsudvalget vil gennemføre forslaget så hurtigt som muligt. Jeg vil gerne henstille til Retsudvalgets formand, at sagen bliver sat på dagsordenen, sådan at vi får mulighed for at